

DAGELIJKSHEDEN

REMCO CAMPERT BIJ
DE BEZIGE BIJ

Aanelkaar	Het verband tussen de dingen ben
Al die dromen al die jaren	ik zelf
Alle dagen feest	Hoe ik mijn verjaardag vierde
Als in een droom	Hôtel du Nord
Beschreven blad	Licht van mijn leven
Campert & Campert	Liefdes schijnbewegingen
Campert compleet – Alle verhalen	Mijn eenmanszaak
Campert kiest	Na de troonrede
Dagboek van een poes	Nacht op de kale dwerg
De Harm en Miepje Kurk Story	Ohi, hoho, bang, bang of het lied
De jongen met het mes	van de vrijheid
De ziel krijgt voeten	Om vijf uur in de middag
Dichter	Oom Boos-Kusje en de kinderen
Dit gebeurde overal	Open ogen
Een ellendige nietsnut	Over mijn vader
Een geschenk uit de hemel	Schrijversleven
Een lach en een traan	Somberman's actie
Een liefde in Parijs	Somberman op drift
Een mooie jonge vriendin en andere belevenissen	Te vroeg in het seizoen
Een nacht en een morgen	Tjeempie! of Liesje in Luilletterland
Een oud geluid	Tot zoens
Fabeltjes vertellen	Vandaag ben ik een lege kartonnen doos
Gouden dagen	Verloop van jaren
Het avontuur van Iks en Ei	Vrienden, vriendinnen en de rest
Het gangstermeisje	van de wereld
Het leven is vurrukkulluk	Wie doet de koningin
Het satijnen hart	Zonder roken bij mij geen poëzie

Remco Campert
Dagelijksheden

Verhalen

2019

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Copyright © 2019 Remco Campert
De in dit boek opgenomen verhalen verschenen
van 2014 tot 2018 in Elsevier.
Omslagontwerp Brigitte Slangen
Foto auteur en omslagbeeld Stephan Vanfleteren
Vormgeving binnenwerk Aard Bakker, Amsterdam
Druk Bariet Ten Brink, Meppel
ISBN 978 94 031 6580 6
NUR 325

debezigebij.nl

Onze levens

Hoe gaat het leven voorbij? Bijna ongemerkt vloeit de ene dag over in de andere. Dag, nacht, licht, donker en alweer een lichte dag. Dat lijkt altijd zo door te gaan tot je beseft dat je laatste dagen naderen. Genoeg geleefd, melden hart en hersenen je. Zover is het niet. Ik geniet nog altijd met volle teugen van het leven, verdriet in-clusief.

's Ochtends stel ik het opstaan uit. Als de vrije vogel die de dichter is kan ik me dat veroorloven. Ik ben mijn eigen baas. Of ik nu gedichten schrijf of later op de dag, niemand zal het interesseren. Veel mensen zien het schrijven van poëzie niet als werk, maar als een vorm van vrijetijdsbesteding. En misschien is het dat ook wel, met de nadruk op vrij.

Niet dat ik gelukkig ben in bed: het leed van de wereld drukt op me. Ik stel me gratis vragen. Waarom vermoorden mensen elkaar? Uit welk soort idealisme of is het alleen maar omdat de wereld niet overbevolkt raakt? Zijn onze levens weggooilevens?

Op mijn leeftijd bestaat het leven voor het grootste deel uit herinneringen. Elke dag dat ik de deur uitga en over straat loop is er als de nacht valt een herinnering

bij gekomen. Ik herinner me de onbekende meneer uit Vlaanderen die me in Amsterdam op straat aansprak. Ik herinner me Antwerpen, waar ik een paar jaar gewoond heb. De straatjes aan de haven, waar de hoertjes de zeelieden op de grote vaart binnenlokten. Ik herinner me de duif die me op straat op mijn hoofd poepte, het meisje dat in de supermarkt liefvallig tegen me glimlachte.

Herinneringen, daar gaat het om. Grondstof voor het leven. Je leeft en hebt geleefd. En dan zijn er ook nog toekomstdromen.

Het zekere voor het onzekere nemend schat ik mijn toekomst op één dag. Een dag vol schrijven, liefhebben en genieten van onze tot nu toe vrije wereld.

En dan de volgende dag.

Rolkoffers

De dag begint met wakker worden en opstaan en de eerste passen op het vloerkleed. En zo staat wat ik schrijf op met de eerste woorden op papier en gaat de hemel open met de eerste vogel. En de wereld opent als ik naar buiten kijk.

Eerst zie ik de kale acacia's, erachter de gevel van het hotel aan de overkant. Het is nog vroeg. Rekken met schoon beddengoed worden naar binnen geduwd. Daarna komt het Schiphol-busje met verse hotelgasten. Rolkoffers klinken.

Dat geluid bestond een paar jaar geleden niet. Toen zwegen de koffers nog. Sindsdien heeft het zich bij het stadsrumoer gevoegd. De stad is nooit stil, overdag niet, 's nachts niet. Ik herinner me mijn jongensjaren die ik voor een deel op het platteland doorbracht. De nachten waren er bladstil, beschenen door geruisloos maanlicht. Later werd de nacht rumoeriger. Bommenwerpers die hun vracht op Duitsland hadden gelost, keerden terug naar Engeland. Sommige vlogen laag, vlammen lekten uit hun motoren. Ze zouden Engeland niet halen. Eén ervan stortte niet ver van ons huis neer. De volgende ochtend ging ik kijken. Bij de wrakstukken

stond een Duitse soldaat op wacht. Ik vond een verbrande sok en versplinterd cockpitglas.

Nu is het vrede, althans in ons deel van de wereld. De hotelgasten vlogen veilig. Als ik 's nachts vliegtuigen hoor ben ik niet bang. Ik kijk het hotel in. Wat verwachten de gasten van mijn stad? Als ze jong zijn, zijn ze hier deels gekomen om ongebreideld te blowen, maar misschien gaan ze, net als de ouderen, ook naar musea. Ik zie twee jonge mensen hun kamer in gaan, hun koffer uitpakken, elkaar onstuimig omhelzen, op bed gaan liggen. Ik kijk niet verder.

Het is middag. De gemeentereinigingsdienst maakt de straat schoon. De school gaat uit. Bakfietsmoeders laden hun kinderen in. De jonge toeristen komen het hotel uit, kijken naar links en rechts. Ik sla het tevreden gade. De dag loopt zoals hij lopen moet.

Angstdroom

Ik vertel niets nieuws als ik zeg dat er aan de dag altijd een nacht voorafgaat. In die nacht wordt er gedroomd. Laatst droomde ik dat ik achternagezeten werd door iemand die het niet goed met mij bedoelde. Uit deze angstdroom werd ik gewekt door het eerste zonlicht dat door een spleet in de gordijnen naar binnen viel.

Zo'n droom draag je een tijdje met je mee de dag in. Ik vroeg me af wie het in die droom op mij gemunt had. In de dagelijkse werkelijkheid kende ik niemand met dergelijke snode plannen.

Ik besloot tot een is-terrorist die door de aanslagen in Parijs (*les évènements*, zou mijn held De Gaulle hebben gezegd) enige beruchtheid had verworven. Ze zijn erin geslaagd mij bang te maken. Niet de hele dag. Zo erg is het nu ook weer niet, maar Parijs is niet ver weg.

Toen ik jong was, heb ik een paar jaar in Parijs gewoond met mijn eerste vrouw, die half Nederlands, half Frans was. Het verhaal ging dat haar adellijke familie bij de Franse Revolutie van zakken vol stofgoud was beroofd.

Het was een mooi verhaal en we vertelden het graag, ook al omdat er naar dat goud nog altijd gespeurd werd.

Vooral mijn toenmalige uitgever bleek hevig geïnteresseerd. Allerlei vrienden, die toch al verliefd waren op mijn vrouw, meldden zich. Het was een harde strijd om ze uit mijn buurt te houden.

Het is lang geleden. Mijn eerste vrouw is uit mijn leven verdwenen en de vrienden (allemaal dichters) zijn dood. Ik tracht ze nog in leven te houden door soms over ze te schrijven. Ouderdom belet me om nog in Parijs te komen. Ik beperk me tot een dagelijkse wandeling door mijn straat en over het Museumplein. Japanners maken selfies. Kinderen hinkelen. Mijn angst-droom is spoorloos verdwenen. De dag is mooi.